

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **V. B. V.**, zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2007, č. j. OAM-1-368/VL-10-05-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 Az 20/2007 - 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný správní orgán neudělil stěžovateli mezinárodní ochranu pro nesplnění podmínek dle § 12, § 13, § 14, § 14a, §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel v podané kasační stížnosti, ve znění jejího doplnění ze dne 28. 11. 2007, uplatňuje důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Stěžovatel namítá, že skutkový stav není zjištěn žalovaným správním orgánem dostatečně, neboť tíha důkazního břemene má být rozložena rovnoměrně mezi žadatele o mezinárodní ochranu a správní orgán. Dle názoru stěžovatele měl správní orgán přihlédnout ke zprávě Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu za rok 2003 a 2004, ze kterých mimo jiné vyplývá, že výsledky vládního snažení o dodržování lidských práv zůstávají špatné. Stěžovatel dále namítá, že krajský soud se dostatečně nezabýval skutečností, že žalovaný správní orgán řádně neodůvodnil neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu stěžovateli a nepřiznání překážky vycestování.

Námítka stěžovatele, že žalovaný správní orgán se dostatečně nevyřadil s neexistencí překážek vycestování dle § 91 zákona o azylu, je nepřijatelná, a to s ohledem na § 104 odst. 4 *in fine* s. ř. s., podle něhož jsou důvody kasační stížnosti, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl, nepřijatelné. Tuto námítku vznesl stěžovatel až v kasační stížnosti, krajský soud, jsa vázán žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) uvedenými v žalobě, se jí tedy zabývat nemohl ani nebyl povinen k nim přihlížet z úřední povinnosti. Nejvyšší správní soud jen pro pořádek dodává, že institut překážek vycestování přestal být součástí platného práva ČR počínaje dnem 1. 9. 2006,

kdy vstoupil v účinnost zákon č. 165/2006 Sb., a byl nahrazen institutem doplňkové ochrany. Jestliže bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zahájeno až 24. 4. 2007, nemohl se žalovaný správní orgán zabývat existencí důvodů pro vyslovení překážky vycestování dle dřívějšího (a tehdy tedy již neplatného) § 91 zákona o azylu.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, dostupné též na www.nssoud.cz. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu.

K námitce stěžovatele, že žalovaný správní orgán dostatečně nezjistil skutkový stav, postačí odkázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž pokud *žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti, přičemž zcela obecné odkazy proto nejsou přezkoumatelné* (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikován též jako č. 835/2006 Sb. NSS).

Pokud stěžovatel vznáší námitku, že důkazní břemeno ohledně uplatňovaných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany má být rovnoměrně rozděleno mezi žadatele o udělení mezinárodní ochrany a správní orgán, Nejvyšší správní soud uvádí, že i tato otázka je již dostatečně vyřešena konstantní judikaturou zdejšího soudu. Nejvyšší správní soud k tomu již v minulosti judikoval, že *správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ustanovení § 12 cit. zákona jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené, případně neuvádí jen důvody ekonomické. V opačném případě žádost jako zjevně nedůvodnou zamítne. Nedojde-li k zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné ve lhůtě třiceti dnů od zahájení správního řízení, vydá rozhodnutí dle ustanovení § 12 s dalšími akcesorickými výroky. To ovšem neznamená a z žádného ustanovení zákona tak nelze dovodit, že by správnímu orgánu za této situace vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjištit skutečný stav věci dle ustanovení § 32 zákona č. 71/1967 Sb. má pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl* (rozsudek NSS ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publikován též jako č. 181/2004 Sb. NSS). Výše uvedené závěry lze pochopitelně v plném rozsahu vztáhnout i k § 3 zákona č. 500/2004 Sb. (nový správní řád), který se na danou věc aplikuje.

Stejně tak nemůže obstát námitka stěžovatele, že soud dostatečně nepřezkoumal rozhodnutí žalovaného správního orgánu, pokud tento neudělil stěžovateli humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu, zejména pokud se týká nedostatečného odůvodnění odmítnutí humanitárního azylu. Otázkou soudního přezkumu důvodů pro neudělení humanitárního azylu se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval např. v rozsudku ze dne 24. 11. 2005,

č. j. 6 Azs 304/2004 - 43, dostupném na www.nssoud.cz: „podle ustanovení § 14 zákona o azylu lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu, pokud v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatelky je otázkou správního uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.“ Ze správního spisu je zřejmé, že stěžovatel neuvedl žádné důvody pro udělení humanitárního azylu, a tak žalovaný správní orgán vycházel ze zjištění učiněných ve vztahu k rodinné, sociální a ekonomické situaci stěžovatele, jeho věku a zdravotnímu stavu. Městský soud v Praze přezkoumal postup a závěry správního orgánu a dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení.

Konečně k námitce, dle níž měl krajský soud zrušit rozhodnutí žalovaného správního orgánu proto, že tento nepřihlédl ke zprávám Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu za rok 2003 a 2004, Nejvyšší správní soud odkazuje stěžovatele na příslušnou pasáž rozsudku krajského soudu, která se s touto námitkou náležitě vypořádala (str. 4), a to v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2003, č. j. 4 Azs 4/2003 - 68).

Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, neboť ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje odpověď na všechny posuzované námitky. S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2008

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu